

djeták

Občasný měsíčník

6. střediska

Junáka Brno

Září 2013

Z Obsahu:

Na co se můžete těšit v tomto překvapivě nabitém čísle?

Web píše o své **Letní párty na chalupě**,
O táboře skautů podali report **skauti**,
Thran dle nadpisu navštívil **Norsko**,
A kam se pojeděš vzdělávat ty? ptá se **Ilei**,
Medvíďata stihli **Cestu kolem světa za 14 dní**,
O Táboře holek píše **Timsy**,
Rendez-vous tentokrát s **Aničkou**,
Skaut(ka) v civilu tohoto měsíce je **Chani** a
Thajsko prozkoumal **Okeo**.

Samozřejmě můžete očekávat taky vaše oblíbené koutky a rubriky.

Redakce

Významné dny:

- 1. 9. Světový den míru
- 8. 9. Mezinárodní den gramotnosti
- 13. 9. Mezinárodní den čokolády
- 16. 9. Den církevního školství
- 16. 9. Mezinárodní den ochrany ozónové vrstvy
- 19. 9. Den, kdy mluvíme jako piráti
- 21. 9. Mezinárodní den míru
- 21. 9. Mezinárodní den Alzheimerovy choroby
- 22. 9. Evropský den bez aut
- 27. 9. Světový den cestovního ruchu
- 30. 9. Mezinárodní den překladatelů

... skauting pro život

Naši drazí čtenáři a čtenářky,

přišel nový školní rok a s ním sada nových dobrodružství, výzev a bezesných nocí (kdy se budete strachovat, co si na vás zase vymyslí vaše profesorka matematiky). I když už nám léto pomalu mává z rychlíku a rána jsou chladná a temná (už to není jako na táboře, kdy jste na své hlídce od 4 do 5 pozorovali východ slunce v tričku s krátkým), my doufáme, že ani září vám nevezme chuť do života (= skautování, samozřejmě). A přestože se cítím stejně, jako moje kytka (taková zelená je), která poslední týden vypadá, že ztratila veškerou chuť do života, věřím tomu, že všechno zlé se ve skauting obrátí a že nám bude zase do skoku. Třeba na Podzimkách nebo tak někdy. Ráda bych se ještě rozepsala, ale už takto překračuji počet slov. Tedy vám já i celá redakce tímto přejeme silný začátek školního roku a pevnou vůli pro překonání prokrastinace. Vaše

Ljotta

Ajeták

Měsíčník 6. střediska Junáka Brno. Časopis není výdělečně činný.

Vyšlo v nákladu 25 ks.

Uzávěrka příštího čísla bude 27. 9.

Redakce

Šéfredaktor: Ljotta – Lucie Rohrbacherová

Zástupce šéfredaktora: Sourí – Eva Klepáčková

Korektura: Hibou – Karolína Optlová

Redaktoři: Ilei – Jana Blahůšková, Gyth – Denisa Vedrová,

Oriak – Michal Kuba, Geancy – Klára Walterová

Sazba: Wizy – Jonáš Holcner

Vydává

6. středisko Junáka „A je to!“, Trýbova 1a, 602 00 Brno

číslo účtu 249468434/0300

URL: <http://ajeto.wosa.cz>

příspěvky posílejte na adresu

casopis.ajetak@gmail.com

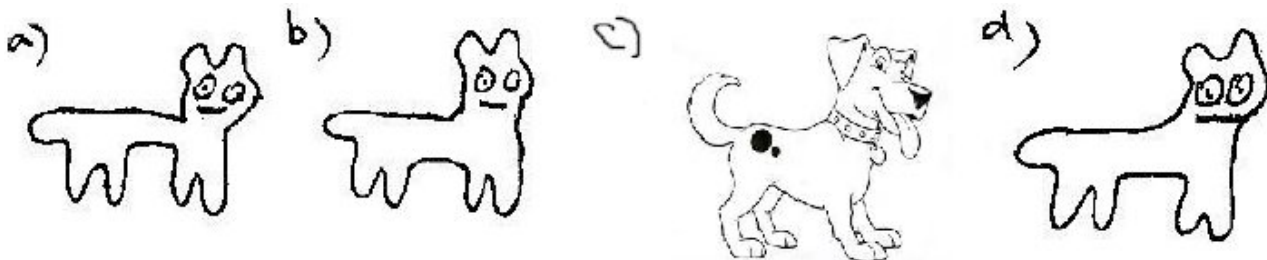
Kytičku posíláme:

1.9. Dan
Bartončík (11let)
4.9. Vikki
(narozky)
7.9. Honza
Jarkovský (12let)
7.9. Dan
Valihrach (13let)
11.9. Katka
Kochová (8let)
15.9. Verča
Blahůšková
(narozky)

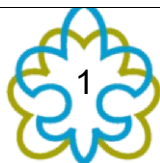

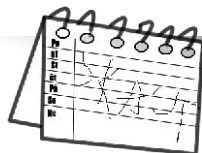
16.9. Bětka
Brabencová (10let)
19.9. David Filouš
(11let)
19.9. Terka
Procházková (9let)
22.9. Ges (narozky)
25.9. Šimon Jirků
(11let)
26.9. Pavlínka
Fryčová (9let)
29.9. Ondra Havlas
(10let)

Test pro chytré děti Která kočička se přetvařuje?

správná odpověď z minulého Ajetáka: c)

AKTUALITY

- Nezaspěte nový školní rok! Špatné známky přichází, když to nejméně čekáte (i nejvíce – vlastně pořád).
- NÁBOR!! Tak, třeba jsem teď přilákala vaši pozornost. Pokud máte kohokoliv ve vašem okolí (zejména holky ve věku světlušek), kdo by chtěl zkusit skautování, teď je ten správný čas ho přivést mezi nás :)
- Pokud vás zajímá, jakými změnami prošlo naše středisko A JE TO! za posledních 20. let, určitě se přijďte podívat na jeho oslavu narozenin. Více informací najdete na <http://ajeto.skauting.cz/oslava/>.

ČLÁNEK

Letní párty na chalupě

Wheb

Končí prázdniny a já se těším na nového Ajet'áka plného prázdninových zážitků. No a to samozřejmě znamená přispět i svým zážitkem. Letos to není žádné Rumunsko, Ukrajina, ani jiné hory, ale letní párty na chalupě, na kterou jsem všechny lákal v očekávání, že opět pořádně pohneme s rekonstrukcí. Nakonec z toho byla spíše rodinná dovolená, ale i tak to za popis do Ajet'áka stojí.

Párty byla naplánovaná od soboty 10. srpna do neděle 18. srpna. Pár dní před akcí se ozvali Eda a Eiko, že by potřebovali pomoc s dřevobráním v lesích okolo Lysic. A tak jsem vyslal Helenku s Vendulkou, aby se váleli na Křetínce, kde se k nim připojil Flo s celou svojí rodinou včetně psa, vzal pilu a sekeru a vyrazil za Edou do lesů. Odvětovali jsme prořezané stromy, nosili je k cestě a nakládali za vozík. Během dne se ukázalo, že válení se u Křetínky není tak příjemné, jak to původně vypadalo (byla zima a foukal vítr), a tak jsem se po obědě od dřevobranců odpojil a vydal se na chalupu. Cestou jsem posbíral promrzlý zbytek výpravy a párty mohla začít. Večer dorazil ještě Eršin, který se prošel pěšky z Březové.

V neděli dopoledne se matky s dětmi vydaly na výlet a my jsme se vrhli do prvního pracovního úkolu (když nepočítám posekání části zahrady): zlikvidovat hromadu dlažebních kostek, plechů a jiného bince uprostřed zahrady.

Byla to jedna z mnoha prací, které rekonstrukci chalupy nikam neposunou, jejichž výsledek není na první pohled vidět (protože nikoho ani nenapadne, že by v místě travnaté plochy někdy taková hromada mohla být), ale které je stejně potřeba někdy udělat. Než přišli výletníci zpět, byla hromada pryč a mohli jsme napouštět bazénky.

Před polednem přijela Daisy se svojí rodinou – Argentincem Gonzalem, jejich synem Ramirem (který je o 5 hodin starší než Vendulka) a vlkodavem Sněhurkou.

Odpoledne jsme se pustili do druhého úkolu, kterým bylo podbíjení přesahu střechy. Zde si dovolím malou vsuvku týkající se našeho boje s kunou. Poté, co nám před dvěma lety vyvedla kuna mlád'ata ve střešní izolaci (kterou samozřejmě předtím prožrala, pročůrala a zaplavila exkrementy, takže jsme ji z většiny museli dělat znovu), mysleli jsme si, že jsme střechu zabezpečili dostatečně. Letos se ale našla jiná kuna, o poznání šikovnější, která vyvedla mlád'ata pod podlahou podkroví. Jak by mohl Jaim vyprávět, prostředí tam měla ideální – 40 cm skelné vaty je na kuní hnízdo jako dělané. Ale když jsme na jaře poprvé na chalupě přespávali a kuňata nám kňučela pod hlavami, nebyl to příjemný pocit. Zavřeli jsme všechny otvory, zazdili prostor pod trámem a mysleli si, že tam příště nebude. Jenomže milá kuna se

podhrabala pod prahem do síně, z níž měla pod podlahu opět přístup. Přidali jsme do malty střepy, zazdili podpraží a pro jistotu oplácali i futra. Kuna si tentokrát našla škvíru pod krokvi a zase řádila ve střešní izolaci. Navíc se sousedovi ztrácelo čím dál tím víc vajec a zadávala mu dvě slepice. Jak se později ukázalo, kun bylo na chalupě víc. Další postup je nicméně z důvodů platné legislativy na lovení zvěře a hubení hlodavců cenzurovaný, zájemcům doporučím diskusi na www.pasti.cz a s vámi se podělím jen o dobrou zprávu, že kuny už na chalupě nejsou. Aspoň tedy zatím.

Určitě přijdou další kuny, které budou hledat pelíšky na zimu a hledat, kde by vyvedly mladé. A tak jsme se pustili do druhého protikuního valu v podobě prken na spodní části střechy, která přesahuje přes zeď. Má to tak většina domů, tak to nejspíš funguje. Jestli je to pravda se ukáže během příští zimy.

S Floem a Eršinem jsme začali podbíjet hned v neděli odpoledne. Moc nám to nešlo, protože střecha je křivá a místa, kam jsme potřebovali zatlouct hřebík, byla špatně přístupná. Navíc bylo potřeba pořád odbíhat k dětem, chudák Eršin si práce moc neužil. Pak se odjeli všichni

koupat na Křetínku a já jsem měl s Eršinem konečně půl hodiny čas na nerušené podbíjení. Jupí. Podbili jsme dvě pole z patnácti a pak už Eršin s Floovcema odjížděli do Brna. Pak odjel i Gonzalo vstříc svým pracovním povinnostem a na chalupě kromě nás zůstala Daisy s Ramirem a se Sněhurkou. Večer přijeli ještě Helenčini rodiče. Máma zůstala jen přes noc, ale táta se vžil do role dědečka a až do pátku se výborně staral o Vendulku.

Já jsem ve volných chvílích sekal zahradu a podbíjel, než mě Helenka přesvědčila, že se pustíme i do něčeho, co bude víc vidět. A tak jsme spolu dokončili obložení v předsíni podkroví. Už bylo na čase, protože druhou stranu jsme měli obloženou už rok. Hned to vypadá o něco lépe. Vendulka se cachtala v bazénku nebo si hrála na písku, většinou se k ní přidal i Ramiro, ale ten má tu nevýhodu, že bez mámy pláče, takže Daisy musela být pořád s ním.

V pondělí odpoledne jsme si udělali výlet na Křetínku, kde se Sněhurka vyválela ve zdechlé rybě a moc se jí to líbilo. Nám se to samozřejmě nelíbilo, a tak už Sněhurka nesměla ani do stanu, ani do chalupy. Ten den večer přijeli na návštěvu Eda a Eiko a společně jsme vypili vína co se do nás vešlo. Přijeli hlavně kvůli Daisy, jenomže ta se nakonec nepřidala, protože usla při uspávání Ramira. Tak třeba příště.

V úterý odpoledne jsme se rozhodli jet zase na Křetínku v naději, že se Sněhurka vykoupe a přestane smrdět. Helenka s tátou vyrazili na kolech a zbytek výpravy měl jet autem. Sněhurka se ale rozhodla, že autem jet nechce a neexistovala síla, která by ji dostala do kufru. Tak jsme ji nechali na chalupě a začali přesvědčovat Ramira, že si sedne do sedačky.

Tomu se ale taky nechtělo, řval a kroutil se, a tak to Daisy vzdala a rozhodla se, že tu taky zůstanou. Tak jsme do auta zbyli už jen já s Vendulkou, místo Daisyna auta jsme tedy jeli naším. Než jsem přeložil věci z jednoho auta do druhého, tak Vendulka vylezla na autosedačku odloženou na zemi, ta se s ní převrátila a Vendulka si rozbila nos. To bylo řevu! Ale nakonec jsme odjeli. Helenka s tátou už byli dávno na Křetínce a jak se ukázalo, nebylo tam zas tak teplo. Vendulka v autě mezitím usnula, takže jsme seděli u vody se spícím dítětem v autosedačce a do vody se nikomu nechtělo. Rozhodli jsme se výlet ukončit. Helenka přejela ještě se spící Vendulkou zpátky na chalupu, já jsem si přeplaval přehradu tam a zpět a pak jsme s tchánem dojeli na kole na chalupu. No to byl teda výlet...

Ve středu jsem konečně doseekal zahradu a shrabali jsme louku (dětem se moc líbilo, když jsme je vozili na kolečkách plných sena). Jenom to podbíjení šlo nějak moc pomalu. Ve čtvrtek dopoledne jsme vyrazili na výlet nesouce děti v nosítkách. Vydali jsme se směrem na Svojanov a potom po malé silničce do Jobovy Lhoty, zapomenuté vesničky v kopcích. Na začátku vesnice se Sněhurka rozhodla pronásledovat pobíhající slepici, v čemž jí ale zabránila neohrožená důchodkyně vyzbrojená prutem a holí. Nakonec jsme si s paní a jejím mužem docela dobře popovídali a dozvěděli se od nich, jak se nejlépe dostat do Bohuňova. Bohužel, jejich zkušenost s cestami a pěšinami byla desítky let stará (pán si přes Bohuňov chodil paní namlouvat), protože se nám cestu ani na několikátý pokus nepodařilo najít. Ale aspoň jsme se najedli místních malin a ostružin.

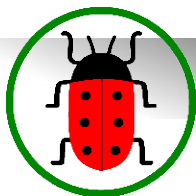
V pátek jsme se rozhodli najít popisovanou cestu do Jobovy Lhoty z druhé strany. Prodírali jsme se maliním kolem potoka, až jsme se prodrali na kopec, kde jsme spatřili křížek mezi kaštany. Ten nám předešlý den popisoval starý

pán. Dokonce od něj byla vidět i kaplička v Jobove Lhotě. Vydali jsme se tedy tím směrem, ale zase se potvrdila vlastnost všech cest v okolí, totiž že se po chvíli ztratí. Když jsme se po hodině bloudění v lesích vynořili na dohled od kapličky, tak jsme hledání cesty mezi Jobovou Lhotou a Bohuňovem vzdali a vrátili se zpět na chalupu. Ale výlety to byly pěkné, dokonce jsme objevili vstup do starého důlního díla, ve kterém se v předminulém století těžilo.

V pátek odpoledne Daisy odjela. Helenčin táta odjel už v pátek ráno, takže jsme na chalupě osaměli. Já už jsem byl trochu nervózní z toho, že konec párty se blíží a podbití není stále hotové, tak jsem se na něj hned v sobotu ráno vrhnul. Naštěstí v sobotu před polednem přijela posila v podobě Mašíka a dalších tří kamarádů. Podbití jsme potom dodělali neuvěřitelným tempem a poté, co se většina osazenstva vydala na výlet, jsme s Mašíkem ještě stihli vykácet křoví za ležící jabloní. Opět jedna z prací, které si nikdo ani nevšimne, protože volný prostor tam přirozeně patří.

V neděli se za námi přijeli podívat další kamarádi s pětítýdenním miminkem a už jsme stihli jenom vyčistit pily, uklidit a s krátkou zastávkou na koupání na Křetínce se přesunout do Brna. Co se týče pracovních výsledků, nebyla na tom letošní párty zrovna nejlíp. Ale zase jsme poznali spoustu zajímavých míst v okolí, na která jsme se předtím nepodívali a snad jsme konečně zabezpečili severní stranu chalupy proti kunám. Taky jsme se o poznání více družili s lidmi z vesnice. Už víme, kdo prodává med a brambory, už víme, odkud se vozí mléko a od sousedů dostala Vendulka plastový náklad'ák. Takže ze společenského hlediska se letošní párty povedla. Další příležitost trochu pohnout s prací bude o prvním říjnovém víkendu, kdy proběhne velké moštování, na které jste všichni srdečně zváni

BERUŠČÍ KOUTEK

Ahoj holky!

Prázdniny utekly jako voda a je tu znova školní rok. A také chození na schůzky. O prázdninách jsme ovšem nelenily a část prázdnin si užívaly v Bohdawoodu, kde jsme se skvěle bavily a dokonce natočily i pár úspěšných filmů. A na co se můžeme tedy po prázdninách těšit? Každý týden budou probíhat družinové schůzky a jednou do měsíce i schůzka

Gyth

oddílová. Budem chodit na výlety a určitě se dostaneme někam i na více dnů. Těšit se můžeme třeba na náš zahajovací výlet, který bude již zanedlouho. Povedlo se nám do oddílu získat dvě nové holčičky. Jsou to dvojčátka Amča a Emča. Doufáme, že se jim tu bude líbit a zůstanou tu s námi ještě nějakou dobu. Užijte ještě posledních zbytků léta a těším se na vás na schůzkách :)).

ČLÁNEK

O táboře skautů

Skauti

Stavba teepee. Stavěli jsme teepee. Jako celotáborovku jsme byli indiánský kmen Tetwaken. Nejlepší byl puťák. Byl velkej poklad. Byla pěkně hrozná.... ta... zkouška psychiky. Protože já (Vojta) jsem ji nedělal. Byl na nás přepad. Na poklad jsme si dávali salko s chilli čipsama. Byli jsme na dlouhým puťáku. Nejlepší byl přepad, na kterej jsme šli. Bylo to dobrý. Celkem dost rychlý a vzali jsme si tam, takový ty, ty... takový ty pudinky. Ty jsme ale vrátili. Byla tam sprcha. Konec tábora se zakončil cestou do Ostrova a dlouhou jízdou vlakem a pro některé jízdou autem. Služba velmi dobře vařila.

MEDVĚDÍ KOUT

Oriak

Zdar! Vítám vás v novém školním roce. Prázdniny utekly jako voda a je tu zase září. Ale vraťme se ještě na chvíli do období slunného léta a bezstarostných dnů. Vzpomínáte si ještě na táborovou hru, kterou jste hráli? Jak jste si vedli a jaké jste získali nové zkušenosti a dovednosti? Nebo příjemné výlety do okolí tábořiště, službu, hlídku a takový budíček, který vás během školního roku pravděpodobně nebudí? J Bylo to skvělé, že? Teď je sice už

škola, ale to nemění nic na tom, že jednou za 2 nebo 3 týdny bude nějakej společnej výlet někam do přírody nebo na nějakou atraktivní činnost. Zároveň chci ještě uvítat naše nováčky! Doufám, že jich ještě po náboru u Avionu přibude J

Tak jo, popřeju vám šťastný vstup do nového školního roku, hodně úspěchů a taky dost volného času pro sebe a pro účast na výletech!

Norsko

Thran

Letošní léto bylo ve znamení veder. Pro nás milovníky chladných nocí a ledových dnů to bylo malé peklo na zemi. Nic tedy nepřišlo více vhod než výlet do Norska. A když na sever, tak už pořádně - za polární kruh.

Když jsem si dříve měl něco představit pod slovy "za polárním kruhem", tak mě napadaly věci jako: dlouhá noc, teploty hluboko pod nulou, spousta sněhu, polární záře atd. Tak to tam možná vskutku někde vypadá, ale námi zvolené místo a roční doba nám poskytla přesně opačnou podívanou.

Tam, kde jsou dlouhé noci, tam jsou i dlouhé dny. Ty byly tak dlouhé, že slunce do moře zapadalo kolem 23. hodiny a nikdy se nedostalo pod obzor natolik daleko, abychom byli svědky noční tmy. Takže žádné hvězdy a žádná polární záře. Tolik slunce spolu s přímořským klimatem nám po 24 hodin denně zaručovaly teploty mezi 10 a 20°C. Na sníh jsem si sice sáhl, ale o spoustách nemůže být řeč.

A jak že se vlastně ta krajina zaslíbená nazývá? Lofoty neboli Lofoten po Norsku. Je to souostroví ležící na západním pobřeží (ne, že by Norsko mělo pořádně nějaký jiný druh pobřeží) severní části Norska. Kdybyste Lofoty hledali na globusu, hledejte poloostrov vycházející z Norska něco přes 2000 km severně od Brna. Ano poloostrov, Lofoty jsou sice technicky souostroví, ale na mapě vypadají spíš jako jeden

poloostrov, který je však tak protkán fjordy a jezery, že se rozpadá na jednotlivé ostrovy.

Náš (Já, Kloky, Malmed a Apanači) výlet trval zhruba 14 dní a cestovali jsme letadly, trajekty, stopy, autobusem, ale nejvíce převládala chůze. Většina času jsme trávili v horách. Na Lofotech to ani jinak moc nejde. Je to vlastně pohoří, které mělo to smůlu, že ho zaplavilo moře. Ale i tak se hory moři úplně nevzdaly a ční úctyhodný kilometr nad jeho hladinu.

Norsko je krásná země. Jak svojí přírodou, tak svojí vyspělostí ('Index lidského rozvoje' má největší na světě). Lofoty jsou možná jedna z jeho nejkrásnějších částí a její krásu těžko popisovat. Tak snad jen pro představu, co tam lze vidět:

Vesnice, kam se lze dostat jen lodí. Prakticky prázdné písčité pláže. Jezera pitné vody. Silniční "sít", kde nelze dělat žádné objížďky. Orli mořští s rozpětím křídel 2,5 metru. Tunely, co vedou pod mořem. Tisíce jezer a jezírek. Rozhledy, ze kterých vidíte moře všemi směry. Ovce. Vítr, ve kterém se nedá pořádně ani chodit. Krásné slunečné počasí (pokud jste hodně, hodně moc velcí šťastlivci jako my - většinou tam jen prší a je mlha). Nikdy neexistující horské stezky. 7 druhů jedlých bobulí. Vikinské muzeum a vikinský festival. Vybavená chatka pro kohokoliv, kdo přijde. Houby. A mnoho dalšího...

KULTURA!

Souri

Jezdíte rádi na kole? Přijďte trhnout rekord v počtu bicyklů na jednom místě! Cyklojízda Nakoleon startuje 19.9. v 18.00 před kinem Scala. Zakončena bude večírkem pod širým nebem v zamilovaných Denisových sadech. K tanci vám bude hrát skvělá kapela Pragmatique.

<http://www.brnonakole.cz>

Na začátku října se těšte na týden kávy. I pokud vám nechutná a nemůžete po ní spát. Ve všech brněnských kavárnách bude nachystán rozličný kulturní program. Vstup většinou zdarma.
<http://tydenkavy.kulturarium.cz>

Wannieck gallery – výstava s názvem Kostlivec v rajské omáčce. Obrazy nejen z deponitáře. Tam se půjdu určitě podívat, i když nečekám, že tam nalákám někoho z řad čtenářů Ajet'áka. Nebo jo?
<http://www.wannieckgallery.cz>

ČLÁNEK

A kam se pojeděš vzdělávat Ty?

Ilei

Proč jet na vzdělávací kurz? Proč na Stříbrnou řeku?

Ve skautu se každý setkáte s tím, že po vás vedoucí budou chtít, abyste se chovali zodpovědně, plnili povinnosti a nějakým způsobem se rozvíjeli. Budou na vás předávat odpovědnost, a čím budete starší, tím větší a důležitější ona odpovědnost je.

Bylo mi 18 a bylo zřejmé, že ve vedení oddílu se se mnou počítá. Už jsem „vyrostla“ z funkce rádkyně a teď se spíše blížila funkce zástupce vedoucí oddílu. Jenže oproti jiným stejně starým vedoucím jsem neměla splněný čekatelství kurz, natožpak ten vůdcovský.

V minulosti jsem zažila strašnou potupu a zklamání, když se mi nepodařilo udělat napoprvé rádcovský kurz. Na neúspěchy tohoto typu opravdu jen tak nezapomínám. A teď mě čekalo důležité rozhodnutí – pokud chci co nejefektivněji pomáhat v oddílovém vedení, a pokud v něm chci ještě ze pár let působit, měla bych se rychle vrhnout na potřebné vzdělávací kurzy. Pokud si žádný kurz neudělám, jak asi budu vypadat v očích rádkyň a dětí, kterým bych měla jít příkladem? Stejně stará Souri se aktivně vzdělává, jen o něco málo starší Hibou je dokonce vedoucí oddílu a já bych tam vedle nich vypadala jako hlupák, nevzdělanec.

Měla jsem tehdy velkou radost z mého dosavadního rádcování. S „mými“ světluškami jsme byly myslím dost dobrá parta a pociťovala jsem, že bych jim šla špatným vzorem, kdybych se dál nerozvíjela.

To (a jiné) způsobilo, že jsem se odhodlala na čekatelství jet. Byly tu ale další problémy: já – introvert, bych měla strávit celé dva víkendy a skoro půlku srpna s nějakými cizími lidmi?! Bez svého přítele, bez svých kamarádů, bez rodiny... Stojí to tolik peněz a rodiče se na finanční podporu moc netváří (prý je skaut stojí už tak dost peněz). No dobrá, půlku částky by mi po úspěšném absolvování středisko vrátilo, ale co když kurz zase neudělám? Všichni do mě vkládají tolik nadějí a já je určitě zklamám...

Kdosi mi ale řekl, že je naopak mnohem lepší, když na kurzu nebudu mít žádného kamaráda – tím spíš se totiž seznámím a sprátelím s ostatními frekventanty. Pak tu byly moje dvě spolužačky, v té době nejlepší kamarádky, které mi řekly o lesní škole Stříbrná řeka. Obě už tam měly (úspěšně) absolvované kurzy a byly plny skvělých zážitků, vzpomínek a poznatků. Navíc mi řekly, že „řeka“ má víkendovku jen jednu a letní část je trochu kratší, než u jiných kurzů. Od toho se samozřejmě odvíjela i cena – byla příznivější.

Nakonec jsem sama shledala Řeku jako dobrou variantou. Není to Rozrazil, kde znám skoro každého instruktora, navíc bych nejspíš trávil letní část na Kaprálově mlýně, který se nachází v podstatě za rohem mého domova. A

bylo rozhodnuto! Přihláška poslána, teď už jen, jestli mě přijmou...

Jaké to na Stříbrné řece bylo? Proč jsem tam jela i na kurz vůdcovský?

Z víkendovky jsem jela naprosto vyčerpaná, za to však plná dojmů a úžasných (někdy i kouzelných) zážitků. Poznala jsem tam naráz hodně lidí, ovšem nejvíc na mě zapůsobili instruktoři – jak frekventanti instruktorské lesní školy, tak současný tým. Byli to všichni TAK vzdělání a pozitivní lidé! Sršeli humorem a měli k nám osobní přístup. Byly to strašně zajímavé osobnosti a já toužila je poznat ještě víc. Také jsem toužila, aby více poznali mě, abychom se stali přáteli. (Na skautingu se mi hrozně líbí, že není podstatný tvůj věk ani vzdělání – jsme si všichni rovni. A já si byla rovna i s týmem Stříbrné řeky. Úžasně! Jejich myšlenky mě neuvěřitelně obohacovaly a já se strašně těšila na letní část.

Tam jsem dokonce získala i jednoho opravdu dobrého kamaráda. Tým byl přátelský, vtipný a celý kurz vážně rychle utekl.

I přes obavy ze zkoušek jsme je nakonec samozřejmě zvládli všichni. Účelem vzdělávacích kurzů není nás demotivovat a znemožnit. Jejich účelem je nabráním nových zkušeností a informací, nových přátelství, vzorů, ujasnění si ideálů a hodnot, přiblížení se přírodě ještě o kousek víc, poskytnutí inspirací a pomoci (kdykoli je třeba).

Domů jsem se vrátila nesmírně pozitivně naladěná a s takovým příjemným pocitem naplnění. A když se mě mamka zeptala, jaké jsou moje tři nejlepší zážitky ze Stříbrné řeky, absolutně jsem nebyla schopná je vybrat. Prostě to nešlo.

Následující rok byla proto odpověď na otázku „kam na vůdcáky“ naprosto zřejmá

– na Stříbrnou řeku

NUCLEUS KOUTEK

Geancy

3, 2, 1.. Ráno, večer, noc, či den – Nucleus vždy připraven!

Ano, ano, ano! Tak zní náš nový Nucleus pokřik :-).

Jak víte, proběhly organizační změny jako např. oddílová schůzka jednou do měsíce, ale naopak výlet za 14 dní :-). Oddílová schůzka znamená, že se sejdeme všichni: Veveráci i Blesci.

Letos se můžeme těšit na spolupráci s Beruškami a moc bych chtěla poděkovat Ilei, že se připojila do vedení Nucleusu.

Dále jsme z Veveráků udělali skauty a tímto blahopřeji Matějovi, Tomášovi, Šimonovi a Danovi.

Připravte se na tvrdý program!

Jinak všem přeji hezký začátek do nového roku, do školy se nebojte, ani nestresujte, vždyť ono je to tam nakonec fajn.

Přeju fajn dny

ČLÁNEK

Tábor - Cesta kolem světa za 14 dní.

Medvíďata

Přijeli jsme na tábor a jako první věc jsme se zabydleli a pak jsme šli spát, snídat, svačit a tak dále. Program byl úžasný, jeli jsme totiž na cestu kolem světa (nejlepší byla Amerika, protože jsme se strašně najedli, dělali jsme totiž burgery). Bylo tam taky hodně komárů a vos. Jaim byl skvělý kuchař a super oběšenec na stezce odvahy, která byla fakt strašná. Všechny nás vylekal právě Jaim, až na Filipa a Fildu. Dívali jsme se na obrázky Slendermana a potrhle paní, což nám ukazoval Doak, chtěl nás tím vyděsit. Na táboře jsme hodně jedli. A latríny byly úžasný, hlavně kačer Donald, který byl opravdu skvělý, když potřeboval člověk kakat.

RENDEZ-VOUS

Geancy

A na začátek roku tady máme krátký rozhovor s malou, ale důležitou, vedoucí z Hostěnic. Tato slečna k nám přišla v roce 2011, aby vyrovnala mužské síly ve vedení Svišťů. Letos byla poprvé na našem táboře jako zdravotník. Tady je rozhovor s **Aničkou z Hostěnic**.

Ajeťák: Tak tedy Aničko, řekni nám něco o sobě. Jak ses dostala do našeho střediska a jak dlouho v něm jsi?

Anička: Dřív jsem chodila do jednoho dívčího oddílu v Brně. Do našeho střediska jsem se dostala tak nějak po čekatelkách, kde jsem poznala Brise s Rowem. Když jsem zjistila, že jsou z Hostěnic (což je vedle Mokré, kde bydlím) domluvila jsem se s nimi, že jim budu pomáhat. Nakonec jsem do Hostěnic úplně přestoupila a zůstala jsem tam :-). Teď začíná můj třetí rok v tomto oddíle.

Ajeťák: Co přesně plníš za funkci v oddíle?

Anička: Jsem rádce, vedu družinu vlčat a světlušek.

Ajeťák: Co momentálně studuješ?

Anička: Jsem na gymnáziu ve Šlapanicích v oktávě, takže mě teď na jaře čeká maturita :/.

Ajeťák: To jsme si jisti, že zvládneš na jedničky :). Co děláš mimo skaut a školu?

Anička: Skaut mi zabírá většinu volného času, jezdím i na různé větší akce mimo středisko. Chodila jsem také do ZUŠ na zpěv a flétnu, ale v červnu jsem skončila z časových důvodů.

Ajeťák: Víš, že už je to asi nepříjemné, ale už víš zhruba co po maturitě?

Anička: Ptají se mě na to všichni a odpověď je stále stejná. Musím na vejšku, s všeobecným gymplem jsem nic :-D. Ale na jakou, to ještě moc nevím. Spíš nějaký technický obor, možná dřevostavby?

Ajeťák: To zní zajímavě. Takže nemáš zcela vysněné povolání?

Anička: Je pravda, že na holku to není úplně typické. Vysněné povolání nemám. Jako malá jsem chtěla být kadeřnicí, baletkou, architektkou (po dědovi)... Ale to všechno mě naštěstí přešlo :-D

Ajeťák : Máš sourozence? Chodí taky do skautu?

Anička: Ano, mám tři sourozence, sestru a dva bratry. Do skautu chodí všichni tři a nejmladší bráška teď od září chodí k nám do Hostěnic. My jsme skauti celá rodina, včetně rodičů :-)

Ajeťák: Teď něco osobnějšího: plánuješ mít děti? A kolik :)?

Anička: Tak teď nevím, co mám odpovědět :-D, tak daleko si život moc neplánuju.

Ale asi určitě, dvě, tři? :)

Ajeťák : Předpokládám, že i ty děti budou chodit do skautu :)?

Anička: Určitě. ;-)

Ajeťák: Jestli ti to nevádí, ještě se zeptám na tvůj osobní život.

Co tvůj partnerský život? Máš teď někoho? Jsi šťastná? :)

Anička: No, někoho mám. Nečekaně je to taky skaut, ale není z Brna. Myslím, že spousta z vás už ho mohlo někde zahlédnout :).

(Odmlika) A šťastná obecně, nebo s ním? Kdybych nebyla, tak s ním nejsem :)

Ajeťák: Tak to vám přežeme, ať vám to vydrží co nejdýl :). Letos jsi byla na Korsice jak se ti tam líbilo - nechceš napsat článek do Ajeťáka?

Anička: Děkuji :). No, na Korsice jsem byla, na deset dní. A článek? No, uvidíme, když bude čas... :D ;)

Ajeťák: Supr, budu se těšit. Cestuješ ráda?

Anička: Kdo by neměl rád cestování :). Jen finance na něj občas chybí :/. Mám ale radši poznávání dané země, města, příroda, než vylehávání na pláži. :)

Ajeťák: Byla jsi někde mimo republiku se skautem nebo na jamboree?

Anička: Se skautem jsem nikde v zahraničí bohužel nebyla. Ale příležitosti stále jsou, tak třeba se nějaké ještě chopím.

Ajeťák: Zaslechli jsme, že prý se letos podílíš na přípravě ObRoku? Je to pravda?

Anička: Není to pravda, na ObRoku se nepodílím. Jedu jako účastník. Ale v týmu je

spousta mých kamarádů, takže jim dělám morální podporu :). Ale je pravda, že mě něco takového láká a chtěla bych se časem podílet na nějaké větší akci, tak třeba za dva roky ;).

Ajeťák: Letos jsi byla poprvé s námi na táboře, jak se ti tábor líbil?

Anička: Měla jsem z něho strach, hlavně kvůli tomu, že jsem dělala zdravotníka. Bála jsem se nějakých nemocí, vážnějších úrazů, výjezdů do nemocnice, hygieny, a tak podobně... Ale naštěstí jsem nakonec nemusela

nic řešit, takže jsem si tábor užila a moc se mi líbil :)

Ajeťák: Tedy Aničko... co bys vzkázala našim čtenářům?

Anička: Začíná září, nový školní a i skautský rok. Tak ať je pro vás úspěšný a užijete si ho :).

Ajeťák děkuje Aničce za rozhovor a přeje ti úspěšnou maturitu a hezký závěrečný rok na gymnáziu!

ČLÁNEK

Tábor

Timsy

Tento tábor měl super téma. Prostě Bohdawood! Tábor se slavnými hvězdami, jako třeba Emma Watson, Woody Allen, Adèle a spoustou dalších! Popravdě si toho moc nepamatuju, ale vím, že přes tábor si každá skupinka točila svůj film. Ke konci tábora bylo totiž slavnostní promítání filmů a předávání Otakarů (Oscarů). Nakonec měla každá skupinka horor – asi se to v prostředí tábora točilo nejlíp. Ale všechny byly povedené. Některý byly vtipný, jiný zase měly skvělejší herecký výkon. Za tábor jsme měli i pár výletů. Většinou nebyly moc dlouhé, a tak jsme neumírali a víc jsme si to užili. Zajímavý byl výlet k rybníku Velké Dářko, protože jsme spali v kempu a po dlouhé době jsme zase viděli umyvadlo a záchod. Další den jsme se rozdělili a já se skautkama jsme měly o den delší výlet. Ale dost o programu. Skoro celý tábor bylo krásně, až na jednu šílenou bouřku, která mně a skautkám odnesla teepko. (Možná nebyla tak šílená, jenom jsme měly tee-pee na špatnou stranu). Jídlo skoro všichni jedli a chutnalo skvěle. Taky jsme se chodívali koupat do zeleného rybníka s pijavičkama, ale v tom vedru se nedalo nic dělat. Ještě si hodně pamatuju poslední den. Bylo smrtelný vedro a my jsme nestíhali. Museli jsme jít až do Ostrova pěšky a

ještě k tomu nikdo neznal pořádně cestu... Měli jsme jen mini přestávky, ale přežili jsme. Tak, tak jsme to stihli.

SKAUTI V CIVILU

Chani

Chani

Ahojte,

když mě Ilei oslovila, abych napsala něco o tom, co dělám v civilu jako skautka, zeptala jsem se, jestli myslí teď, nebo dřív. Tahle otázka pro mě byla popravdě celkem zásadní. Abych to trochu vysvětlila - mám pocit, že když jsem chodila do skautu, stíhala a dělala jsem toho o dost víc. Ve skutečnosti to asi bylo jen o tom, že to bylo víc drobnějších věcí a bylo to různorodější. Každopádně, když se nad tím zamyslím, tak mi přijde, že mě prostředí skautu a hlavně lidi v něm tak nějak inspirovali ke spoustě věcem. Teď se snažím v tom pokračovat, ale už je to mnohem těžší. No... Abych se dostala k tomu, co dělám v civilu. Už jsem si zvykla na to, že se lidi diví nad kombinací škol, které jsem vystudovala: psycholog + matematik. Mně to zas tak divné nepřišlo, spíš bych řekla, že se mi to bezvadně doplňovalo. Po škole jsem šla nejprve ze zájmu a zvědavosti na psychologii, ale protože se to dalo stíhat (popravdě jsem místo přednášek sedávala celé dny doma u seriálů... a ono to kupodivu nevadilo), tak jsem si po roce přibrála ještě matiku (určitě tam byla i nějaká souvislost s tím, že ve skautu bylo spousta lidí z Jarošky, „ajťáků“ a tak vůbec...) Líbilo se mi na tom, že zatímco psychologie mě obohacovala v tom "sociálním", tak matematika mi umožňovala myslet logicky a na věci "přicházet", místo abych se je učila z paměti. Co dalšího jsem při studiích dělala v "civilu" je těžké říct, protože se mi spousta věcí pojila i se skautem - vždycky mě bavily různé sporty, hra na hudební nástroje... Hrávala jsem v cimbálové muzice (což mi nějakou dobu sloužilo i jako slušný přívídělek). Když jsem tak nějak dostudovávala (a byl to proces opravdu celkem zdlouhavý ;)), začala jsem si hledat různé brigády, které posléze tak nějak nenápadně přešly do "prací" (ani nevím jak). Nejprve to byla pomoc při výzkumu na psychologii, kde jsme dělali

rozhovory s dospívajícími o jejich životě, postupně se k tomu přidala výuka matematiky pro informatiky a posléze (vlastně díky omylem poslanému emailu) i výuka matematiky pro NESLYŠÍCÍ informatiky (ne, znakovou řeč zatím bohužel neumím, ale je to jedna z věcí, co bych se ještě naučit chtěla). Vlastně i díky kontaktu ze skautu (Citronovi) jsem se později dostala do oblasti personalistiky (oblast psychologie, která se zabývá prostředím firem, výběrem a rozvojem lidí, atd.), o které jsem si na škole myslela, že by mě nikdy nemohla bavit. Ale bylo to naopak - zjistila jsem, že mě celkem baví vybírat lidi do firem, dávat na ně různá doporučení, vést s nimi rozhovory... ale ještě mnohem zajímavější je zabývat se rozvojem stávajících zaměstnanců (tzn. i když mají třeba někde rezervu/nedostatek, nejde jen o to, že je nevyberete, ale musíte jim v celkem podrobné zprávě popsat, co a jak by mohli zlepšit... přitom je potřeba jim to sdělit poměrně narovinu, aby tomu porozuměli, neurazit je, ale naopak k tomu rozvoji namotivovat). No... a protože to všechno, co jsem dělala, nebylo na plný úvazek, ale různě se to skládalo, dělala jsem k tomu ještě 2 roky na pár hodin psycholožku v domově důchodců (oproti firemnímu prostředí mě tohle naučilo především jednu věc, a tou je, že někdy stačí prostě jen poslouchat... a ani moc není třeba nic

říkat), a abych to vyvážila něčím aktivnějším, tak jsem se tak nějak nacpala do jednoho fitness centra, kde jsem rok dělala jednou týdně trenérku (samozřejmě hlavně proto, abych si ty lekce nemusela platit a přitom se donutila mít nějaký pohyb, což se snažím dodnes). No a co dělám teď? Asi už nějak stárnu, řekla jsem si, že potřebuji mít nějaký režim a taky se zklidnit, tak dělám personalistku v jedné bance v Brně, starám se o zaměstnance, odpovídám na jejich dotazy co, kde a jak zařídit, pomáhám při výběru zaměstnanců nových, atd. Je to fajn chodit domů s čistou hlavou (doma pracovat

nemůžu, protože v bance je vše velmi zabezpečeno, což má své nesporné výhody), ale stejně už začínám mít pocit, že mi jakoby něco chybí... takže od září po roční pauze zase začínám s výukou neslyšících, párkrát za měsíc jedu pro nějakou firmu vybrat zaměstnance, a dál se uvidí... ;) Vždycky mi přišlo, že je škoda to nezkusit, když se objeví nějaká příležitost, tak uvidíme, co dalšího život přinese... Rozhodně bych nechtěla přijít o jednu věc, a tou je setkávání s lidmi ze skautu, o což se snažím stále, a i když máme všichni svá zaměstnání, tak jsem ráda, že se to alespoň párkrát do roka daří.

ČLÁNEK

Thajsko

Okeo

Zase jeden z těch nudných článků od Okea. Tentokrát jeho tématem je 23 dní strávených v Thajském království v jihovýchodní Asii. Že pojedu právě do tohoto koutu světa, jsem se rozhodl 2. 6. na roverském ufobalovém turnaji, kde mě oslovila Eva s touto jedinečnou nabídkou. A tak jsme teda jeli. Původně jsme měli být čtyři, ale nakonec to dopadlo tak, že jsme letěli jen dva. Jen já a má životní láska. Letěli jsme přes Abú Dhabí a pak jsme se ocitli v Bangkoku. Na letišti jsem si hned našel thajské klobouk a taky dárek pro Brise (ten jsme pak ale v následujících dnech ztratili).

Abychom ušetřili, tak jsme „přespali“ na letišti. Ráno kolem čtvrté jsme se metrem a autobusem dopravili do centra na ulici Khao San, kde jsme si našli překrásný Mama Guest House. Zde jsem se na sdílených sprchách seznámil s krásným transsexuálem jménem Fiona. Šokovaní tímto zážitkem jsme raději vyrazili obdivovat uličky Bangkoku, které byly plné nejrůznějších občůdků se vším možným. Následujících pár dní jsme toho stihli mnoho: ochutnat nechutnou místní polívku, navštívit významné místní chrámy a Grand palace, ochutnat nechutné koule z kokosového pudingu s pórkem, snažit se dostat na floating market (neúspěšně, protože autobus nejezdil), projít si čínskou čtvrť a za odměnu navštívit KFC,

požádat Evu o ruku a vyrazit pryč z tohoto zpropadeného města nočním vlakem na sever Thajska.

S pouhým dvouhodinovým zpožděním jsme dorazili do Chiang Mai, kde jsme si našli tuk-tuk, který nás zavezl k hotelu naší cenové kategorie. Hned u vstupu nás lákal průvodce džunglí, abychom s ním vyrazili na třídenní trek a po krátké prezentaci nás dokonce i přesvědčil, že to bude super. Ten den jsme si ještě prošli několik chrámů ve starém městě, u jednoho dokonce Eva dokázala ztratit svůj telefon. Večer jsme pak šli brzo spát, abychom byli v 5 ráno připraveni na džungli.

Dohromady nás jelo pět. My dva a tři mladí Němci, co se znali ze střední. Naš průvodce Jackie Chan nám hned zprvu rozdal každému prak a lovecký nůž. Zastavili jsme u sloní farmy, kde jsme vykoupali slony a pak jsme se na nich projeli džunglí. Pak jsme vyrazili džunglí po svých a Jackie nás naučil střílet nejenom prakem, ale i banánovníkem a trávou, a taky nám ukazoval nejrůznější bylinky, co rostly u cesty. Byl jsem z toho nadšenější jak malej kluk. Večer jsme si opekli křepelku, ochutnali místní tabák, nastražili pasti na krysy, z bambusu vyrobili jídelní hůlky, uvařili si večeři a po jídle jsme vyrazili na noční lov.

Následující den byl celkem deštivý, a tak jsme v pláštěnkách vyrazili na túru k domorodé vesnici. Po cestě nás žraly pijavice a taky nás Jackie naučil, jak se rozdělává oheň v džungli, když prší. Když jsme odpoledne dorazili do vesnice, tak jsme měli všechno mokrá. Sundali jsme ze sebe pijavice a dali si čaj v hrníčku vyrobeného z bambusu (jojo, bambus je na všechno). Další den jsme pak džunglí jeli na bambusových raftech a navštívili obrovské vodopád. Celý znavení jsme pak džípem jeli zpátky do Chiang Mai. Po dni odpočinku, výletech na chrám Doi Suthep a do místní zoologické zahrady, a po vyzkoušení thajské masáže, jsme vlakem vyrazili na jih do města Pitsanulok.

Vlak, který měl jet dvě hodiny, dorazil s pěti hodinovým zpožděním, a tak jsme přespali u řeky a další den jsme vyrazili dál do města Sukhothai. Zde jsme si pronajali skútr, abychom stihli objezdit všechny ruiny historického parku Sukhothai. Ani jeden z nás nikdy předtím na skútru neseděl, a tak po krátkém zaškolení

nás majitelka hotelu s nevěřícím pohledem pustila na cestu. Byl to adrenalin, ale po chvíli nás to začalo neuvěřitelně bavit. Ruiny byly hezký, ale ta jízda byl rozhodně větší zážitek.

Následující ráno jsme autobusem vyrazili do Kamphaeng Phet, kde jsme si prošli další ruiny a jeli jsme dál do města Ayutthaya. Zde nás to opět lákalo svými ruinami starého města a na žádné pohlednici z tohoto města nemohli chybět „stromoví lidi“, jak jsme si je sami pro sebe pojmenovali. Byl to v podstatě obličej člověka vyrůstající ze stromu. Tentokrát jsme si pronajali kolo, abychom mohli navštívit všechny ruiny. Docela jsme si nakonec mákli a večer jsme byli rádi, že jsme stihli kolo vrátit v čas. Taky jsme si ten večer řekli, že už máme ruin na hodně dlouhou dobu dost.

Vláčkem jsme pak vyrazili na západ k další přírodní památce, která byla v našem hledáčku. Byl to nejstarší národní park v Thajsku Khao Yai, který je klasifikován jako světové dědictví UNESCO. Na poslední chvíli jsme stihli nastoupit do posledního autobusu hromadné dopravy. Ten byl značně přeplněný, někteří lidé neměli ani to štěstí, že by byli pod střechem. Nás jako lidi ze západu ale pod střechem pustili. Během cesty přišel docela slejvák a ti, co se drželi autobusu venku, asi museli litovat, že nás pustili dovnitř. Nevypadali, že by si tu cestu užívali. Úspěšně jsme dojeli k národnímu parku. Měli jsme v plánu přespát pod širákem, ale když přišel další slejvák, tak jsme se rozhodli ukecat majitele restaurace, aby nás nechal přespát tam. V národním parku jsme si prošli tři značené trasy, viděli jsme štíra, ochutnali sladkou pivní slámu, zažili jsme nejmokřejší noc, co jsme jen mohli zažít (ve stanu, když celou noc lilo, jak ze dvou konví), viděli jsme krokodýla, viděli jsme vodopád, zažili jsme žraní od pijavic za živa a užívali jsme si přírody. Nechtěli jsme zažít další noc ve stanu, a tak jsme se rozhodli, že vypadneme někam pryč, třeba k moři na pláž. A tak se i stalo. Stopli jsme první auto, co kolem nás jelo. Řidič nás zavezl do Bangkoku v naprosto luxusním autě a po cestě nám naplánoval, kam máme dál jet. Zavezl nás na

autobusové nádraží, kde nám ukázal kde si koupit lístek a ještě ten večer jsme se ocitli v ošklivém prostitutkami plném přímořském městě Pattaya. Zde jsme si užívali moře, pronajali si zase skútr (teď už jsme byli zkušení), abychom se dostali na hezčí pláže,

navštívili místní shopping center a opět neodolali levné thajské masáži.

Pak už nás čekala jen cesta vlakem zpět do Bangkoku, kde jsme strávili zbývající dny a letěli jsme zpátky do Čech. Na letišti Václava Havla jsme si s Evou stříhli, jestli spolu budeme dál chodit...

ANKETA

Jaký je váš nejhorší a nejlepší zážitek z letošních prázdnin?

Doak:

Tak nejlepší moment byl asi, když jsem přijel do Německa, jak mě to tam všechno nadchlo. A nejhorší moment, to bylo, když jsem přijel z tábora na jeden den domů a nikdo tu nikde nebyl. Byl jsem z toho takovej smutnej, že jsem doma sám a nekřičí tu milion dětí.

Gabča:

Nejhoršího? Snad tee-pee ve vzduchu? Nejzajímavější byl rozhodně koncert Alice Coopera. Tak sekání hlav, nebo kazajky nejsou obvykle moje koníčky, ale tohle stálo rozhodně za to.

Míša Auda:

Moc nevím... asi nejzajímavější byl tábor. A nejhorší... nic.

KOMIX

Souri

